

له دخدای کارونه دي ناول

Ketabton.com

بسم الله الرحمن الرحيم

_____ ناول _____

دجمعی په ورځ به اکثره وخت کارت سخي زیارت
ته تللم؛ کور ته مو لنډ دی، کوم مصرف مې نه پرې
راتلو، نو په همدې اساس دا ځل هم دجمعی ورځ
وه، تر کرکې مې وروکتل، په زیارت کې او زیارت
ته خپر مه سمه ګڼه ګونه وه، زانګوګانې پکې
ګډېدې، دماشومانو چغو پوغ وو، سم دلاسه جګ
شوم راساً ور روان شوم. بلاخبره زیارت ته
ورسېدم، لږ هاخوا دپخوا مې سترګې وپولې، نور
مستقیم لارم په پورتنۍ سپاچه (برنده) مې
دسمال رالاندې کړ، کرار کېناستم، اکثره خلک
فاميلي راغلي وو، فرشونه یې هوار کړي وو
دیګونه (پخلي) یې کول، چا هندوانې، خربوزې
چاق کړې وې، ما هم مبایل راویستو یو ملګري ته
مې زنگ وکړ؛ له بدمرغه مبایل یې بند وو، ګني
زړه مې وو، چې را ویی غواړم، یوه هندوانه،
مندوانه به موږ هم وخورو.

خو دا چي تنها پاتي شوم، خو دقيقي نور هم
ناست وم، بلاخېره زړه مې تنگ شو، راپاخېدم، له
دوه، دريو سپاچو رابنکته شوم؛ په څلورمه ديوه
گلدان ترڅنگ، دپېسي دبوټلو او بسکوټو
دکاغذونو مينځ کې يو غټ سامسونگ گلکسي
مبايل پرت و، زر پرې ورتيت شوم ديو بسکوټ
دکاغذ سره جوغت مې راپورته کړ، د اوږې د
دسمال سره مې پېچلي لاس کې غلي ونيو نور مې
ونه کتلو چې روغ يې که خراب وېرېدم څوک
دعوه پرې راونکړي، مستقيم ورسره راروان شوم
دزيارت له گڼې گوڼې ووتلم بهر دھديرې منځ کې
چې زموږ دکور لار همداسې پکې راتېره وه، غلي
غلي مې لږ، لږ وکتلو منځنۍ بټنه مې يې کليک
کړه صفحه يې روښان شوه، خو په داخل کې يې
دنورې لاسوهنې لپاره رمز غوښتو؛ واپس مې يې
صفحه خاموش کړه، نور مې نو کرار دا دبغل جيب
کې ورخوشي کړ

سخت ورته خوشحاله شوم ځکه چې له یوې خوا
مې تیار یو غټ مایل ته ضرورت وو، خپل مې
نور له کاره لوېدلی و، او له تاسو یې څه پټه د
اخیستو پیسې مې یې هم نه لرلې، بلخوا که فکر
موکړی وي، دامنډلي شی هسې خوشحالي لري،
خلاصه، کورته مې راوړسو، سم دم مې دکمپیوتر
سره وصل کړ؛ رمز مې یې پرې والوزوو. د رمز د
له منځه وړلو سره سم، په سکرین زما په سن دیو
ښایسته زلمي تصویر رامخ ته شو، بیا مې کردیت
پکې وکتل، 712 افغانۍ پکې وې، دا یې لا بله
خوشحالي شوه، پسې پیام پانې ته لارم دانترنت
معلوماتو په پار (7) مې 344 ته واستول؛ واپس
پیام راغلو 2400MB انترنیت هم پکې وو، ها
خوشحالي څه وه، چې دا یې لا بله شوه، له دې هر
څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې
دغریب سړي نه دی، ترڅو زړه یې پسې
وخورېږي،

يا بل وانخستلی شي، حُکە غریب سړی مبابیل کې
دومره کردیت او انترنت نشي اچولی، نور له پیام
پانې راووتلم؛ چې کتل مې فیسبوک هم خلاص
ترې پاتې وو، دیتا مې پرې راچلانده کړه؛ ایډي یې
د (یونس جان) په نوم وه، ټوله ایډي مې سر تر
پایه چک کړه؛ ډېر باادبه؛ دیني، هر اړخیزه علمي
او معلوماتي پوستونه یې کړي وو، پوستونو ته په
کتو یې ډېر شریف، له انسانیت مامل انسان
ښکاری ده، واقعاً وجداني نارامتیا یې راوچوه،
زړه کې مې لږ لږ دا خبره وگرځېده، چې مبابیل مې
یې واپس ورته سپارلی وای، داسې شریف؛ او
هېوادنۍ مینې ته ژمن انسانان باید زما له لاسه
خپه نشي.

په همدې فکر؛ فکر کې له فیسبوک راوتلم، گالري
مې راخلاصه کړه؛ چې کتل مې یو څو ویډیوگانې،
دوه، درئ یې د عبدالله مقري، یوه دوې دنغمې او
همداسې

يوه يې د لطف ننگر هاري، هغه ميهني ويديو پکې
وه چې وايي، (لولفه شوم اور مې واخيست..... اي
بچيانو ستاسو کور افغانستان يم...) نور له دې
پوشي هم راووتلم عکسونه مې راوسپړل، چې
کتل مې په زرگونو عکسونه پکې و، ډېری يې
دنظامي کسانو وو؛ خپله يې هم ډېر عکسونه په
نظامي ينفورم کې اخيستي وو، ځينو کې تنها؛
ځينو کې دملگرو سره ولاړ، او همداسې دپوهنتون
نه دفراغت په خولۍ او چپنه کې دجشنواري د
دورې په انفرادي، او همصنفيانو سره په جمعي
توگه ئې ډېر عکسونه اخيستي وو؛ پسې راتېر شه
ډېر نور دغیرې نظاميانو؛ ښو ښو منظيرو؛ گلانو،
حيواناتو... عکسونه پکې ځای په ځای وو، خو ددې
ټولو سربېره يوه پوښه کې ځانته تقريباً دېوې
پنځه ويشت، دېرش، کلنې ښځې شپږ، او ه
عکسونه وو؛

خلور یی په یوازې ځان اخیستی په دریو نورو
کې یو بیرسری سپین پوستی ماشوم هم ورسره
دی، په یوه عکس کې ورسره ناست دی، بل کې
ولار دي، او همداسې دریم کې یو بل ته غاړې
وتلي، داسې تصور ترې کېدو چې خپله مور به یې
وي، دا ماشوم به هم خپله همدا دمبایل صاحب
وي، ځکه چې یو خوا له کاغذي سابقه عکسو
اخیستل شوي عکسونه و، بل خوا دفسبوک په
بگرونډ او لمړي نمایش کې یې هم درې څلور
عکسونه له همدې عکسونو ځای په ځای کړي وو،
نور والله علم.

خلاصه مبابیل مې په هر حساب چک کړو، ددې
سربېره چې ښه نوی، اصیل او قیمتي سیت دی،
لکه څنګه مې چې مخکې یادونه کړې، دکرېډتو،
انټریت، هم پکې دی، د GB 62 حافظې له پاسه؛ یو
8GB میمري کارد یې هم درلود. نور مې نو بېغمه
خپلې استعفادې ته واچو،

دده فیسبوک مې هم بېخي پکې بند نکړو، خپله
ایډي مې په بل فیسبوک افشن کې خلاصه کړه، خو
ورځې ووتلې، هره ورځ به مې یو نوي نوي داسې
خه پکې لیدل چې روح ته یې پوره ټکان ورکو،
دې ته یې هڅولم تر څو یې مبابیل واپس خپل
صاحب ته تسلیم کړم، خو حیر په همدې شان څو
نورې ورځې هم تېرې شوې؛ اما تر دې دمه هیچا
زنګ پسې ونکړو، نور دا فکر هم راته پیدا شو؛ چې
صاحب یې، ولې زنګ نه پسې وهي؟ مړ نه وي،
تصویر ونو؛ او فیسبوکي افکارو ته په کتو یې دمرګ
لایق خو نه دی، خدای ج دې نه کړي، خلاصه
میاشت تېره شوه لا یې هم چا پوښتنه ونکړه؛ نور
نو زه هم په دې شوی وم، چې هر څنګه وي، زه
باید ددې سړي معلومات وکړم؛ که ژوندی وي،
مبابیل به یې ورته تسلیم کړم؛ په همدې نیت
ګوښی کې دشمارو په لټه شوم

یوازي دوي شمارې پکې ثبت وي، یوه مې ونيوه
خاموش وه؛ بله مې ونيوه دې هم زنگ نه تېرو.
فسيوک ته مې يې فام شو؛ قصد مې وکړ چې په
اړه يې دده په خپله ايدي کې يو پوست وکړم
شايد فسيوکي ملگرو کې يې په اړه چا ته
معلومات وي، واپس ووپرېدم ماوېل: هسې نه د
خان لپاره څه جنجال جوړ کړم.
خلاصه زړه نا زړه مې يې فسيوک ايدي کليک کړه،
له راخلاصيدو سره سم کړنگ؛ کړنگ شو، دوه درې
مسېجونه ورته راغلل؛ دا دوه يې هسې طنزي
تصويرونه وو؛ دريم مې راوسپړلو چې کتل مې د
(سياره حيا) په نوم يوې نجلۍ ليکلي وو:
(يونس جانه؛ تاخو هېڅ ونه وېل؟)
دې خبرې ته مې سودا شوه، پورته پسې ورتېر
شوم چې کتل مې، دوه مسېجونه يې نور هم کړي
وو،

دلَمري يې له مياشتې زيات وخت وتلی وو؛ خپله
دمبايل صاحب هم لوستی وو، د دوهم بيا 15
ورځې وتلې وې،
په لمري مسېج کې يې ليکلي وو:
_يونس جانۀ سلامم!

تر هر څه مخکې هيله ده، کامل صحت، او روحي
سکن ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غواړم دا
خبره درته وکړم، خو بدبختانه له يوې خوا
پښتنې حيا اجازه نه راکوله جرات مې نه شوای
کولی، له بلې خوا داسې الفاظ نه وو، او نه مې
اوس پيدا کړي چې اکل ستاسره له سرشاره لېونی
مينې مې، څه ناڅه خو دهر ذريان سره تاپسې
دخپل زړه ناره مې درباندي اورولې وای.
تر څو تاسره تړلو نړۍ، نړۍ هيلو يو تن انځور
خو مې درته ښکاره کړی وای.

تر څو، څه نا څه خو مې تاته د اندام، اندام؛ رگ،
رگ لوړه تنده درته ښودلې وای،

او...

په پای کې دهمدې دریو ټکو په کارولو سره یې
مسېج را استولی وو، نور یې څه نه وو لیکلي.
ما هم گوته پرې کش کړه، دا صفحه مې پورته
تېره کړه، د دوهم مسېج په لوستو مې پیل وکړ،
په دوهم کې یې لیکلي وو:
- یونس جانہ بیا سلام!

ځواب ته مې دې دوه سترګې څلور شوې څلور اته
شوې اته شپاړس. اما بدبختانه رಾಮعلوم نشو، خو
اوس په دې فکر یم، شاید مسېج مې دې لوستی
وي، مگر هسې خبره دې گنلې وي، یا یې نورو
فکرو ته وړی وي، ځکه چې نن سبا، بل خصوص
ددې اجتماعي رسنیو په دواړن کې دا دمینې خبره
دچل ول مکاری، مادي او معنوي مفادو دترلاسه
کولو مقوله آله گرځېدلې.

خو هیله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره،
زه مې دخپلې خبرې درښتینولی، کامل اخلاص او
ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې غوښتنې ته تیاره
یم،

او ستاسره د واقعي مینې او نورو نه جداولي په
خاطر د یو ورکې ثبوت په حیث به دا درته ووايم:
چې زه لکه نورې نجینې غوندې، ستا په ښه
ځوانۍ، ښایسته وېښتو، قد قامت، ملک او
شتمنۍ نه یم مینه، ځکه چې ته ما تقریباً دیرلس
کاله له مخه لیدلې یې هغه وخت ورکې ماشوم وې
دگیرې میرې دې نوم نه وو، ویښته دې بې ترتیبه
غت وو، د میاشتو خیرن بیر سر دې وو، زړې
جامې دې په تن وې، یعنې دمینې درباندي راتلو
هېڅ درکې نه و؛ او همدسې اوس مې دې هم له
یونیم فسیوکي انځور پرته، نه ته لیدلې یې نه مې
دې ځواني لېدلې؛ نه مې دې موټر، بلډینگونه
لیدلې، او نه معنا راته لري،

نه اړتيا ورته لرم.
طبعاً اوس به دا سوال درته پيداشوی وي، چې نه
دې ليدلی يم، نه مې دژوند له نورو برخو معلومات
لري، څنگ امکان لري چې څوک بيا د چا سره
دومره مينه ولري؟

ددې خبرې په تړاو دې وايم، که ياد دې وي؟
دولس ديارس کالونه له مخه چې ورکې ماشوم
وي، که څه هم هغه وخت زه له تا ورکې وم
دومره نه پوهېدم؛ خو را وروسته، وروسته چې
پوهېدم، په هغه ورکې ځان چې تا له کوم غيرت؛
جرات او هوښياري نه کار واخيستو زما دپلار له
جنسي تيري دې ځان وژغورو، هغه ورځ تا يوازي
ځان ونه ژغورو بلکې زه دې هم بوته دريسې ماته
کړم، په همغه غيرت، جریت او هوښياري دې مينه
يم، دا ستا دميني يو ځينځير دی چې بند په بند
دې پرې تړلې يم، شرنگېږي.

دوهم اوس د فسيوک له لارې په انځورونو

کې دې دنظامي دریشۍ په مټ له رتبې (نښان)
قدرت وینم، یعنې اوس دې زما د پلار، په وړاندې.
دمور سره دې دشوي ظلم دعاملینو.
ستا دکور، ځمکو دغاصبینو او همداسې نورو هغه
ځناورو په وړاندې چې ستا له ناتوانۍ، بېکسۍ،
مظلومۍ نه په استفاده یې په تا او ستا په
مادیاتو، معنویاتو ځناورنه حملې وهلې، دټولو په
وړاندې دې دغچ اخیستو په پار هر څه وس کې
شته، اما ستا صبر او حوصیلې ته صد سلامم، دا
په دې وروستیو دوه، دونیمو کالو کې ستا دمینې
دوهم غشی دی، چې زه دې پرې ویشتلې یم، پورې
ورې رانه وتی.
خلاصه په ټوله معنا دې له معنویته، متثره، یم،
لکه مور ته دتي خوري
ماشوم غونډې مې دڅنگ ته زړه درکېږي، هیله،
هیله، هیله کوم ناهیلې مې نکړې.
(په درنښت، دځواب په امیددد.)

مسېج همدومره و، لکه مخکې مې چې یادونه کړې
زه یې هم په مبایل کې بېلو بېلو فعالیتونو ته په
کتلو مخکې له مخکې دخپل انسانیت تر سیوري
لاندې راوستلی وم؛ اما (دسیارې) دمسېج په
لوستوه؛ دسیارې خبره زما یې هم لیدو، او بنډار ته
لکه مور ته دتي خوري ماشوم لېونی اشته شوه،
او بل خوا مسېج کې دسیارې له خوا دده په تېر
ژوند کې ځینو ډېرو عجیب او هیجاني خبرو ته
اشاره شوې وه؛ ددې په اړه راوړو پوښتنو هم
دځواب له لپاره دیونس لیدلو ته ښه سم وادار
کړم. پخپله ددې سیارې په باب به څه وایي؟ دې
خبرې ته مې بیا تر ټولو زیاته تلوسه شوه.
په همدې فکر کې یو ځل بیا مې په گوښی کې
ثبت دواړه شمارې داپرې کړې، دتېر په څېر بیا یې
هم زنگ تېر نکړ، نور نو داسې کومه سمه لاره نه
رامعلومېده چې یونس مې پرې پیدا کړی وای.

واپس مې خپله فېسبوک ايډي پکې راخلاصه کړله،
که څه هم ځان ته مې بار، بار ډاډ ورکولو چې څه
څه پسې گرځي؟ خو روح نه آرامېدو په همدې
شان دوي ورځې نورې هم تېرې شوې، دريمه ورځ
د ماسپښين دوي بجې وې نيم غرانگي ويده وم،
چې بالښت سره مې لرزه شوه، ور وې کتل همدې
مندلې کوشۍ ته زنگ وو، راپورته مې کړه، د
اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو
بلي!

مقابل کس غږ وکړ:

 - سلام وروره ښه يې؟

 - شکر دی، ته ښه يې؟

 - هو شکر زه هم ښه يم، يوه خبره مې درته

کوله که په قهر کېږي نه؟

 - نه ولې مهرباني!

ويې خندل بيا يې وويل:

👮 - همدغه سيمڪارت چي زنگ مي پري در ڪري،
سره له ڪوشی. يوه مياشت مخڪي رانه ورڪ شول،
فکر ڪرم تا پيدا ڪري؟

👮 - هو!

خدا کي پي وويل:

👮 - بنا، ڇنگه واپس پي راکوڀ ڪنه؟

👮 - نه!

👮 - ٽوڪي ڪوڀ ڪه رڻتيا وايي؟

👮 - ڇه ملانصرالدين درته ٻنڪارم؟

د نرمي خدا غڙ پي راغلو، بيا پي وويل:

👮 - بنا، ڇه نو مبایل ڊي ستا وي، اما يوه ڄواني

وڪره!

👮 - ڇه؟

👮 - شايد ليدلي ڊي وي، گالري کي مي د ملڪرو
عڪسونه دي، چي اڪثريت پي اوس شهيدان دي، دا
هم په هر حال په يوه پوشه کي مي د مور يو
اووه، اته عڪسونه دي، ته باور وڪره ٽوله زندگي
مي همدغه عڪسونه دي، له هر طريقه چي ڪولي
شي،

د واتساف؛ ويبر، مسېنجر او يا هم له بلې ممکنه
لارې که راته ودې لېږل ټول عمر به دې دعاگوۍ
يم.

ومي وېل:

 - رېنتيا؟

 - هو، قسم ده!

 - سمه ده دا کار کوم اما په يو شرط!

په نرمه خندا پسې پيوست يې ووېل
 - څه؟

 - ادرس درکوم همدا اوس به په موټر کې
راخېژي شپه به ماسره کوې، خو قسم به هم سر له
همدې اوسه راسره کوې، چې دسيارې په اړه، او
سيارې چې ستا په تېر ژوند کې کومو خبرو ته
اشاره کړې هېڅ به نه رانه پته وې نه به ذره دروغ
وايې!

دلته نو سړي ښه سم وخنډل، بيا يې ووېل:
 - ته به ښه جنت ته ولاړ شي داسې ته خوږ
گوتو خلک نيسه، آوري؟
په خندا مې ورغبرگه کړه!

👮 - هسپي مي تلوسه شوي، ستا نه دا كيسه
غوارم، اما داد دركوم چي داسي فرض كره لكه
دپوال ته دي چي كړي وي!
خلاصه له دپرو دليلونو مليلونو وروسته مي قانع
كر، وپل يي:

👮 - آدرس راكړه!

👮 - اوس چيرته يي؟

👮 - پلخرخي كي!

👮 - بڼا، بڼا صحيح سينما پامير ته راشه له هغه

خايه د كارته سخي موټر راځي په يوه كي
راوخېژه، زه په استادگاه درته ولاړ يم، همدې
شمارې سره تماس كي اوسه.

څه سر مو در خوږوم، يو دوه ساعته وروسته
تقريباً ماښام وو، چي راورسېدو، له يو تونس موټر
نه ښكته شو، سم دم مي وپېژندو، خو لږ شكمن
ځكه شوم چي لاس كي يي يوه هندوانه نيولې وه؛
ماوېل: هسپي نه ددي كورو څوك وي، يوه لهذه مي

صبر ورته وکړ، چې دی دسرک په خنده ودرېدو،
هاخوا دې خوا يې وکتل بيا يې مبايل ته لاس کړ،
نور مې شک ورک شو، پرې ور روان شوم؛ دده هم
چې سترگې راباندې ولگېدې موسک شو، هندوانه
يې چپ لاس ته کړله، بڼی لاس يې دغېږو لپار
خلاص کړ، بلاخېره ستړي مشي مو وکړه، له
پوښتنې وروسته يې وېل: کاشکې ستاسو کور بل
ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي!
پوښتنه مې ترې وکړه ولې؟ دا خو بد ځای نه دی،
په خدا شو، وېل يې:

 یوه میاشت مخکې راغلی وم، دومره ستونزې
راته ترې جوړې شوې، کني مخکې مې ډېر
خوښېدو.

په دې خبرې سره يې زه هم وخنډوم؛ بيا مې ورته
ووېل:

👮‍♂️ دا هندوانه دې، ولې اخېسته زموږ کور له
سرک نه لرې دی، اوس یې څوک یوسي؟ وېل یې؟
👮‍♂️ - زه یې وړم!

بیا مې ورته وویل:

کور مو هم نور څوک نشته، زه تنها یم، زما بده
ایشی!

په خدا کې یې راغبرگه کړه، څه خیر زما ورسره
جوړه ده، د ډوډۍ نه پرهېز یم، همدا به خورم.
خلاصه په همدې گپ، گپ کې کور ته ورسېدو؛
مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ یې
راوړو، وېل یې: وبښه که تکلیفېږې نه، لږ د اودس
کولو اوبه راکړه، دا لمونځ به وکړو.

اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ یې وکړل، بیا مې
چای ورته راوکړو؛ دچایو په سر مې پوښتنه ترې
وکړه:

👮 - ولې دې دومره پس زنگ پسې ووهلو؟ دا
مبايل خو ما تقريباً يوه نيمه مياشت له مخه
پيدا کړو؟
وېل يې:

👮 - ما ټول تحصيل نظامي برخه کې کړې، په
همدې تړاو اوس د سرحدي پولسو په لیکوکې
د عاجل کمک قوې، افسر یم؛ د سرحد په هر برخه
کې چې وضعه اضطراري شي هغلته دکاپي اندازه
سربازنو او مهماتو سره ځان رسول زما مسولیت
ده؛ هغه ورځ زه او څو نور ملګري مې کارته سخي
زیارت ته په چکر راغلي و، چې له وزارت نه یې
زنگ راته وکړو، وېل یې:

په ډیوریند کرښه د افغان او پاکستانی ځواکونو
تر منځ جګړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري،
ددې خبرې په اورېدو سره بس موږ هم عجلې
واخیستو، مندې مندې شوې، مبايل رانه رالوېدلی
وو، زه سیده ولاړم سرحد ته څو ورځې جنگ کې

وو، خبر شوی به وی؟ دوی هم خو نفر تلفات لرل،
مور هم د دوه زخمیانو سر بېره، د قاسم جانه په
نوم یو سر تېری شهید ورکړ؛ که څه هم پس له
دریو ورځو جنگ بس شو، خو مور تر یوې میاشتي
همغلته د آمده باش په حساب پاتې شو، هلته هېڅ
شبکې کار نه کولو چې زنگ مې درته کړی وای نو
په دې خاطر.
ومي وېل:

 - بڼا صحیح ماوېل چې څنگ زنگ نه وهې
خدای ج ناخوسته مړ نه وې، په گوښی کې دې هم
له دوه شمارو پرته چې هغه هم بندې وې، نور
هېڅ شماره نه وه، کني ما زنگ درته کولو،
وېل یې:

 - هو رښتیا دا مبایل مې صرف د انټرنیت لپاره
کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه یې بل چا
سره نمبر شته.

په همدې کیسو کیسو وو؛ چې ورکي ورور

مې د لاس مينځلو ابوه راوړې، لاس مو پرېمنځل
ډوډۍ موډۍ مو وخوره، بيا مو چای را وکړو، ددې
دوهم ځل چايو په سر مې اصلي موضع ور
واچوله، جيب ته مې لاس کړ، دده خپل مبايل مې
راويستلو، پرې راکوړ شو، زما په لاس کې يې په
دې يوه گوته کار پکې شروع کړ، گالري يې
راخلاصه کړه، اول يې ها دمور د عکسو پوښه
وکتله، بيا يې په دې نورو عکسو زر زر نظر تېر
کړو، نور يې له مبايل نه لاس ورتول کړ، وېل يې:
کور ودان چې دا عکسونه خو دې نه دي، حذب
کړي، مبايل پسې ولاکه په ټول ژوند درته راغلی
وای مگر...

تر څو يې خپله خبره تکميلوه په دې وخت کې ور
وتکېدو، ور جگ شوم چې کتل مې مور مې
هندوانه راټوټې کړې پتنوس مې ترې راوخيست
د يونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه
ورته کېناستم،

دکېناسو سره سم يې وېل:

 - کاشکې دومره ډېره يې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی؛ ستا خو هسې بده ايشي نه يې خوړې!

ومي خندل، ورغبرگه مې کړه:

 - هو؛ دا خو ده، اما تا دې چې پرهېز مات کړ، ډوډۍ دې وخوړه، زه هم نن ستا په خاطر خپل ذوق تر پښو لاندې کوم، بل دا چې دمېلمه سره گوتې وهل ثواب لري خبر به يې؟ دلته نو دواړو يوه وړه خوله خندا وکړه، پسې پيوست څه نورې ټوکې ټکالې شوې، بالاخر ورته ومې وېل:

 - سړيه تا خو د سياري په مسيج او کيسو بېخي خاشه اچولې شروع وکړه کني منه که مبايل رانه يوسې.

په خندا شو، بيا يې وويل:

 - د مبايل له ورکېدو مخکې دسياره په نوم؛ يو تخلص هم پسې و؛ اوس مې هير

دی چي ڇه وو؛ یو مسٻج راغلو په دنده کي وم،
نیم او نیمکله مې ولوستو، تر څو مې دصحيح
لوستو کاپي وخت ورته پیداکو مبایل مې ورک
کړو؛ هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس یې وگورم
چي څه یې ویلي بیا به پرې وغږېږو.
لاس یې ور وغزو د دواړو تر منځ په پوښتی
ایښی مبایل یې ورجگ کړ؛ دمسیجونو په لوستلو
یې شروع وکړه؛ ما دا بل لور ته څنگ ووهلو، چای
مې راواچوو، خاموش کیناستم تر څو مسٻجونه
ولولي، یو وخت مې کتل چي مبایل یې واپس په
همغه خپل ځای کېښو، رنگ یې تک تور شو، ټول
سورونه یې گډ وډ شول، حتا غږ یې هم تغیر
وکړو،

په خدا کي مې ورته وویل:

👤 - لکه چي تر اوسه دې مینه نه وه کړې، لمړۍ
ځل دی چي دیوې نجلۍ له خوا داسې غږ اوري،
ځکه یې دومره تاثیر

درباندي وکړو؟

👮 - نه دغه خبره نه ده!

👮 - بڼا؛ نو بيا له ما وشرمېدې په ځينو رازونو دې

چې سياري رابرسېره کړي.

👮 - نه، دغه خبره هم نه ده!

👮 - بڼا، ځي بيا نو ولې دومره تور او شين

واوښتې؟

👮 - يعني کيسه غواړې، نه مې پرېږدې؟

👮 - هغه د ورځې مبايل کې راسره کړی قسم دې

که درته بې معنا وي؟ مه پي کوه!

دلته مې بيا لږ رامسکي کړو.

وېل پي:

👮 - د سياري مسېج ته په کتو پوهېږم چې ته له

ما دکومو، کومو پوښتنو ځواب غواړې، خو ددې

ټولو پوښتنو ځواب کې دې زه، يوه ورکې کيسه

کوم انشاءالله په نوبت نوبت به دې هره پوښتنه

پکې ځواب شي ته صرف غور شه.

خبره داسې ده چې زه د (.....)
ولایت (.....) ولسوالۍ او (.....) کلي
دپلانکي (.....) زوی یم، دپنځو کالونو په عمر
وم، پلار مې یوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه
ورکړو، بدبختانه یتیم شوم، یتیمي هم خیر بلا
پسې ددې وطن په هرو لسو ماشومانو کې یو، دوه
یتیمان دي، اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه،
چې په داسې یوه کور، کلي، داسې یوه محیط کې
یتیم شوم، که څه هم ځانونه یې مسلمان گڼل خو
کره وره یې په تمامه معنا هغه د(لوط ص)
دقومیانو وو؛ یعنې لواطت؛ زنا، غصب، وژل،
ځورول او همداسې نورې هره مردار خورگي پکې
دمېړنو خلکو خاصه او ویار گڼل کېدل، نه یې له
الله ج ذره وېره درلوده؛ نه یې دشرم او حیا په
نوم څه پېژندل؛ څه سر دې در خوړوم؛ تر څو مو
دپلار له ویر نه سترگې وچې دې په مور مې یې
منگولې خښې کړې؛ مشر، مشر کاکا

مې نکاح کړه په داسې حال کې چې زما مور دده
د کشرې لور همزولې راتله، سینږیری وو، لنډه یې
دا چې له مور نه یې هم په ژوند یتیم کړم، نور مې
مور دکاکا دکور مینځه شوه، او همداسې زه یې
مړی دواړه دکاکا، دکاکا دمشرې بڼځې، زامنو،
لورگانو، میلمنو، غواگانو، پسونو، ځمکو په خدمت
کې شپه او ورځ سر په تلاق اوښتو که څه هم یوه
کور کې اوسیدو، خو ما او مور مې په دریو څلور
ورځو کې دیوې، دوه صحیح خبرو موقع نشوی
پیداکولی، ها کیناستل؛ ځان او جامې راپاکول، یا
نور هغه دمور او بچیانو تر منځ راز او نیاز خو په
ځای پرېږده،

دا هم په هر حال، موږ دپلار په دوران کې ځان ته
کور درلودو، درې څلور جریبه باغونه ځمکې مو
درلودې تر ټولو کاکا گانو نه مو ژوند او اقتصاد
ښه و، پلار مې د دارعلوم مدیر وو؛ ښه معاش یې
لرلو؛

حُمکي مو دهکان کاله کولې، بس دالله ج تر رضا
 قربان شم، کله چې دا پيښه وشوه، کاکاگانو زما او
 د مور په شمول مې کور، حُمکي هر څه يې په
 خپل کور کې ور متغم کړل، نور به نو صرف دهغه
 او دغه د خپرې له وېرې او بچ کېدو په پار شپه،
 ورځ په هغه خدمتونو چنگاو وم، چې زما له توان
 نه به ډېر درانده وو؛ او همداسې مور مې هم، لکه
 څنگه مې چې پورته يادونه وکړه، دلته تنها زموږ
 کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، عام ذهنيتونه
 همداسې وو، دکلي نورو خلکو هم چې څنگه
 استفاده رانه کېدله کوله يې، او دا تنها زما حال نه
 وو، دلته دهر یتیم، کونډه، بې کسه، بې وسه لپاره
 حُمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې
 کورنۍ سربېره دکلي له اکثريت خلکو ډېرې پستې
 ډېرې بدې، خاطري لرم؛ چې دهغې ټولو کمه، کمه
 يادونه هم شپو شپو وخت ته اړتيا لري، تر نورو به
 تېر شو،

ددې ټولو له نمونې به دسيارې دپلار کوم چې
مسېج کې سيارې هم اشاره ورته کړې، درته وکړم.
يوه ورځ دکاکا دوهم زوی پيسې راکړې دوکان ته
پې په سيگریتو پسې ولېږلم؛ ولاړم سيگریت مې
واخيستل کله چې واپس راتللم په لار کې مې
دسيارې پلار وليدو له همدې دوکان نه پې دسودا
دروند پيتي راپشاه کړی وو؛ دانسانيت، ثواب،
مشرانو ته د احترام له مخې مې پيتي ورسره
راسپک کړ، دلویا او دال نخودو پلاستيکي خلتې
مې ترې راوخيستلې، ددوئ کور زموږ له کورنه خو
کورنه رامخکې وو، کله پې چې تر دروازه ور دننه
شو، وپل پې:

- خلتې په مخامخ سپاچه کېږده، زه وړاندې تېر
شوم؛ ده ځای په ځای دحاويلی منځ کې خپل
پنډوکی کېښوو، دروازه پې ځینځیر کړه، مخکې
راتېر شو، چپ لاس

اتاق طرف ته يې اشاره وکړه؛ وېل يې:
- ته راشه دلته يو څه دي، کاکا ته يې دې ور وړه،
په غلته اراده يې پوه شوم، له تللو مې انکار وکړو،
نور يې لاس راواچولو په زور يې کشکوم، که څه
هم دې پوخته ځوان وو، زه ورکې دولس ديارلس
کلن ماشوم وم، بيا هم دالله ج مرسته وه، ډېر
وخت مو کشوگير وو، خو اطاق ته يې ننه نه
ايستی شوم، بالاخر اطاق ته تر دننه کولو مې تېر
شو، نور يې غوښتل چې همدلته حويلۍ کې خپله
شهواني تنده راباندې ماته کړي، خو شکر دلته هم
ونه توانېدو، که څه هم جامې مې يې راوشکولې،
موشت، موشت ويښته مې يې لاسو کې وړپاتې
شول، له خولې او پزې مې سرې وينې روانې وې،
اما بيا هم دالله ج مرسته و، په دې اخبر کې چې
نور له ټيپه هم لويديلی وم؛ يو موټی ايرې په لاس
راغلي دا مې سترگو ته ور وشيندې، دې په

خپلو سترگو شو، ما دومره موقع پیدا کړه چې د دروازي ځینځیر مې پکې خلاص کړ ترې راوتښوم، نور نه يم پوه چې سیاره چېرته وه، له کومې خوا یې لیدلې يم؛ مخامخ د بالاخاني کرکۍ وې، کېدی شي له بالاخاني یې زموږ سیل کړی وي، اما کله چې کور ته ولاړم ددې سربېره چې ډېر ځنډ مې کړی وو، جیب کې مې سیکریت هم مات شوي وو، ددې جرم په مقابل کې بیا دلته دکاکا زوی ډېر بې رحمه ووهلم، دشهادت گوته یې راته وښودله وېل یې: دا وینې چې کړ، وږه ده؟ دا همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه، بیا صحیح جوړه نشوه، خلاصه لکه څنګه مې چې مخکې هم یادونه وکړه دسیارې دپلار کیسې ته ورته حتا تر دې هم تورې بدرنګه لسګونه خاطرې زه دخپل کور او کلي له خلکو لرم، بښلې مې نه دي، او نه یې بښم. دا هم په هر حال،

خه وخت وروسته مې کاکا چې زما مور يې نکاح
کړې وه، بېخي ضعيفه شو، نور دهبڅ کار نه وو،
زامن يې نااهله وو، هغوی هم مرسته نه ورسره
کوله، همدا وو، چې اقتصاد مو بېخي صفر شو،
دسمې لوړې سره مخ شو، په دې شپو ورځو کې
يوه ورځ يې دهمدې مشر ورور پوښتنې ته يو بل
په ده پسې کشر ورور يې راغلو، يعني دوهم کاکا
مې، چې دا به تل په مسافريو کې وو، دې چې
زموږ اقتصادي خراب وضيت وليدو، خپل مشر
ورور ته يې وويل:

په (.....) ولسوالۍ کې د (.....) کلي
ملک رحيم دخپلې مهمان خانې لپاره هر کال يو
برابر ماشوم مزدور نيسي، اوس يې هم زما يو
ملگري ته وپلي چې يو بيدار هلک راته راپيدا کړه،
نو که ستا زړه وي، دا يونس به ورولبزو، کال
وروسته يو نيم خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې ووپل:

- ولې نه، ورسره وغږېږه چې بل څوک ونه نسي.
لنډه يې دا چې سبا نه، بل سبا يې ور روان کړم،
کله يې چې تر دروازه ايستلم، مور مې داسې بې
اختياره چيغې وکړې، هر څه به مې حېر شي مگر
دمور هغه درد به مې حېر نشي، خلاصه کاکا مې
يې ملگري ته تسليم کړم، يوه شپه مې هلته وکړه
سبا هغه سره موټر کې سور شوم تقريبا څلور،
پنځه ساعته مزل مو وکړو، لاره کې مو يو ځل
موټر هم بدل کړو، له يوه نه ښکته شو، بل ته
وختلو، بلاخېره قضا ماسپښين وو، چې دملک
رحيم کور ته ورسېدو، دکاکا ملگري مې زه ورته
تسليم کړم، خپله واپس را روان شوو، که څه هم
ملک صيب ډېر ورته ټينگ شو، چې کينه يو چای
وڅښه، خو ده وپل: ځم ناوخته کېږي، ددې سړي
را روانېدو سخت تاثير راباندې وکړ،

باور وکړه په ډېرو سختو حالاتو کې مې نه دي،
ژړلي اما دلته ژړا راغله.

لنډه يې دا چې دلته مې خپل ژوند پيل کړو ملک
صيب بد سړی نه وو، او همداسې ښځه يې ډېره
ښه ښځه وه، دوې، درئ شپې خو يې ديو گلاس
پورته کولو هم راته ونه وېل، پس له دريو ورځو
يې کرار کرار زما مسوليتونه راته وښودل، د
مسوليتونو تر څنگ مې يې دخپلو بچيانو سره
جومات ته د درس او لمانځه لپاره دتلو، او
همداسې دکور لپاره يې چې استاذ ورته نيولی وو،
دبچيانو سره يې يو ځای چې زما په سن او سال،
يا لږ غټ او واړه وو، د درس وېلو وخت راکړو، دا
چې په خپل کور کې بېخي ډېر او درانده کارونه
زما په سر وو، دملک صيب په کور کې مې ځان
داسې احساسو لکه دوزخي چې جنت ته ولاړشي،
د وخت په تېرېدو سره ملک صيب هم ښه رانه
ډاډه شو، زه هم

خوشحاله وم، تر کارونو مې اختيار تېر و،
 یوازینی درد مې په مور روان ظلم، شاخه کارونه،
 دیو او بل له خوا وهل ټکول، او همداسې زما د
 راتلو په وخت ددې دسویو چیغو یاد وو، دې درد
 نو خلورویشت ساعته کړولم، او دا آرمان به مې
 هم کوو: چې کاشکې زما له آرامتیا، خو چا خبره
 کړې وای، اوس به ځان ترې حیر وي، مایسې به
 زړه خوري، بس په همدې آرمان، دکال دیوره کېدو
 په انتظار مې شپې او ورځې شمارلې تر څو کاکا
 مې په مزدوری پسې راشي بیا به زه هم ورسره
 لاړشم؛ مور به مې ووینم، له خپلې اسوده گۍ به
 یې هم خبره کړم؛ نور به ډېر زړه نه خوري.
 په دې وخت کې یې یوه غټه ساه واخیسته، بیا
 یې وویل:

- خلاصه ورځ تر بلې د روختۍ د رانژدې کېدو،
 مور ته دتلو په امید مې ځان ته ډاډ ورکو، په
 همدې شان مې نهه میاشتې دملک

صیب کور کي تېري شوې، نور مې نو دوي
مياشتې روختي ته پاتي وي، اخيرني مياشت
مې نو ټول روخت وه، اگر چي دلته هم خپه نه
وم؛ نه مې نور خپل کور، کلي ته زړه کېدو، صرف
مور مې نو سخته يادېده،

بلاخېره په همدې شپو ورځو کي يوه ورځ د نورو
ورځو په څېر دملک صيب د دوه زامنو او يوې لور
سره دسهار تيم درس وېلو لپاره مسجد ته ولاړم،
مسجد ته دداخليدو سره سم دملک صيب مشر
زوي (سردار) چي زموږ تر مخ وو، سلام يې
واچو، دمسجد په تې يو څو کسان ناست وو،
سلام يې عليک کړو، وړاندې دېوال ته يو بل
سپينږيري ډډې وهلې وه، چي ورته ومې کتل زموږ
يو کليوال و، خدايزده له کومې خوا به راغلی وو،
خو په همدې مسجد کي يې مسافرانه شپه کړې
وه، ورغلم ستړي شي مې ورسره وکړه،

ده ونه پېژندلم، ورياده مې كړه د پلانكي زوى د
پلانكي لمسى يم، نور يې وپېژندلم وېل يې: بڼا،
بڼا شابس ماشاءالله خوان شوى يې، پلار دې
خداى ج وېښه، هغه وخت ته بېخي وركى وې،
پسرلى دې دمور جنازې ته هم درغلى وم؛ ستا
پوښتنه مې وكړه، ماوېل زه به دې ووينې، چې
وركى يې، كه غټ...

زر مې ووېل:

- زما دمور جنازې ته؟

راغبركه يې كړه:

- هو، ولې كاكا دې (شيردل خان) چې نكاح كړه
ستا مور نه وه؟

ددې خبرې تر اورېدو وروسته په ځان نه يم
پوهېدلى، كه څه هم څه وخت وروسته هغه خلكو
راته وېل: داسې چيغې دې وكړې چې درس ته
راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتښول، خو زه
په خپلو چيغو هم نه يم خبر شوى، او نه په دې
پوه يم

چې چا یوړم، خو یو وخت مې چې سترکې
وغړولې شپه وه، دکلی په کلینک کې وم؛ سیروم
راته بسته وو، تر لږ څه زیات راپیدارېدو وروسته
په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملک صیب او
یوه خور یې هم راسره وو، په لار بیا راته دهغه
سپینږیري خبره یاد شوه، دا ځل یې هوښه نشوم
خو ژړا مې نشوی کنترولولی تر کوره مې په چیغو
چیغو زړل؛ په ټول ددې ټول عمر کې چې دملک
صیب سره مې تېر کړی وو، تش تندی مې یې
دځان په وړاندې ترېو نه و لیدلې، اما دلته به
سخت په قهر شو، بار بار یې دوهلو گواښ راته
وکړو، خو دا چې ماته مې دټولې زندگۍ په میراثه
کې یوه مور، هغه هم دظالمانو په غېږه کې
گروگان راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی
وم؛ حتا جنازې ته یې هم چا نه وم وروستلی، زړه
مې سخت درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه
درلودو.

کور ته له رسېدو سره سم زما د حال په لیدو، د
ملک صیب ښځې، خور یې، بچیانو یې هم ښه
پوره راسره وژل، ملک صیب ډاډ راکولو چې ژاړه
مه سبا دې کور ته بیا یم، ټول دوستان به دې
ووینې، ښې ډېرې شپې ورسره وکړه.
د ملک صیب دې ډاډگیرنې مې لا په زخمو مالګې و
دورولې، په سلګیو سلګیو مې ورغبرګه کړه:
- زه نور هغه کور ته نه ځم؛ که ته مې له خپل کور
او کار نه ددایم، لپاره رخصت هم کړې، سر صحرا
په غرونو ځم، اما هغه کور ته نه ځم.
ملک صیب ووېل:

ولې پلار، دکورنۍ نور غړي دې نه یادېږي؟
ددې خبرې په کولو سره دی، ملامت نه وو، ځکه
چې ما به ددوی په مخکې تل دمور تر څنګ د کاکا
نوم هم کاکا نه بلکې پلار یادو، او همداسې
اولادونه به مې یې خويندې او

ورونو یادول.

دلته نو دیوې خوا دده په ځواب کې مجبور شوم؛
له بلې خوا، درد اخیستی وم داصلي پلار دمرگ،
ورپسې دکاکا له خوا مې دمور نکاح، دکور ملک او
مال چور چپاول

یعني ټوله کیسه مې ورته وکړه، ملک صیب هم په
زړه ډېر نرم انسان وو، دکیسې په اورېدو یې تر ما
ډېر وژړل، په عین حال کې یو ځل بیا په قهر شو،
وېل یې:

تا ولې مخکې دا کیسه نه کوله، خو بیا هم چورت
خراب نکړې، ته نور دهیچا زوی نه یې زما زوی
یې، زه به دچا څه، او څه وکړم چې درپسې راشي،
خلاصه لکه څنګه یې چې ووېل، تر دې وروسته
یې دلbas، خواړو، او بل هر ناز او نزاګت له
حسابه تر خپلو بچیانو کم ونه شمارلم، که څه هم
ما مکتب نه و، وېلې مګر ښه وم، ددې څو میاشتو
په لړ کې مې مسجد او کور کې دده دبچیانو سره
د درس وېلو په نتیجه کې

دده دبچيانو په اندازه ليک او لوست زده کړي و،
په داسې حال کې چې دده بچيان په اتم او نهم
صنف کې وو، دا استدا به مې مخکې له مخکې هم
ملک صيب وخت ناوخت ستايلو، په دې وخت کې
پې نو خپلو بچيانو ته سې پارچې جوړې کړې وې،
نور پې نو دکلي له ليسې د ولايت مرکز کې دافغان
ترک ليسې ته انتقالول، زما سره پې د زوی واله تر
وعدي وروسته دهغه سې پارچې وځنډولې، زما په
کارونو پې شروع وکړه؛ ملک صيب د منطقي
برحاله ملک و، په ولس کې پې ښه محبوبيت، ښه
نفوس او قدرت لرل، او همداسې په هر چا پې ښه
ناز چلېدو، په همدې تړاو پې په تول د پنځلس،
شلو ورځو کې دکلي په ليسه کې په مدير صيب او
استاذانو تر نهم صنفه ښه پاک اسناد راته جوړ
کړل، نور پې نو سې پارچه راته جوړه کړه، دخپلو
بچيانو سره سم پې د

ولایت مرکز کې دافغان ترک لیسې کې شامل
کړم؛ دلیلیه کارونه مو یې راته جوړ کړل، دلته یې
هم ډېر استاذان پېژندل هغوی ته یې معرفي کړو،
وخت ناوخت به یې فام راباندې کوه.

نور په دې نه يم پوه چې په ما او مزدوری پسې
به مې بیا زما له کورنۍ څوک راغلل وي، که به نه
وي راغلي، خو که راغلي هم وي، دملک صیب سره
یې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به یې
ځواب کړي وي.

را به شم خپلې مخکنۍ خبرې ته، خلاصه درې
کالونه مې په افغان ترک لیسه کې درس وويلو،
پس له دریو کالو له دولسم صنف نه عمومي دریم
نمره فارغ شوم؛ دملک صیب یو زوی چې زما
همصنفي و، څورلسم نمره شو، ها بل خو یې لا په
یولسم صنف کې و،

مقصد، ژمی مې د ملک صیب په کور کې تېر کړو،
پسرلی مې بیا دده په مشوره او

همکاری کابل کې نظامي پوهنتون ته امتحان ورکړو، ځکه چې زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر کرېدلی وم، د نظام دنوم وړی، تېری وم، ډېره مینه مې ورسره درلوده.

څه وخت ورسته چې نتایج اعلان شول، خوشبختانه کامیاب وم، نور مې نو دڅلورو کالو لپاره دلته زده کړې وکړې، د درس له پلوه مې خپله ډېر کوشش کو، مالي مرسته مې ملک صیب کوله، بلاخېره څلور کاله وروسته مې دیو ممتاز محصیل په حیث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، نور مې نو د سرحدی ځواکونو په لیکو کې رسماً دیو افسر په بڼه دنده واخیسته، چې تر ننه درې کالونه کېږي چې نهموړې دنده مخ ته وړم، اوس شکر په هر څه برلاسی یم، داسې فرض کړه چې دټول هیواد قدرت له ماسره دی، ځکه دهرې ساحې قومندان، او واکمن مې همصنفي او ملگری ده،
یعني که

وغوارم چي له هغه خلكو مي غچ واخلم، يكه يكه
پي سر په تندي راخوړندوم، اما نه غوارم خكه تر
مانه الله ج بڼه سزا وركوي، دوه كاكگان مي مړ
دي دا خو هسې دخداي ج حضور ته ورغلي، دريم
چي ژوندی دی، دا پوږي دی اوس پي دكابل په
پل سخته كي دكابل دسيند مرداري خوراك دي، او
زامنو پي دحمكو په سرجنگ سر وكړو دوه پي له
يوې خوا ووژل يو له بلې خوا، ها نور پي لا اوس
هم ديو بل لپاره خلاص چاقوگان جيو كي
گرځوي، او همداسي دكلي هغه فرد، فرد چي
ماسره پي ظلم زياتي كړي، ته باور وكړه پروديكار
سر په دنيا دوزخيان كړي، يو عذاب نه، يو عذاب
پرې نازل دی بڼه په خوند كړېږي، نو ماته حاجت
نشته؛ ددې ټولو له جملې يوازينی كس همدا
دسياري پلار ده چي لا هم تكړه په آرامه خپل كار
او كسب كوي، ددې لپاره خه وخت له مخه ما
تصميم ونيو چي د

راسره کړې هغه جفا په وړاندې یې یو گوزار
ورکړم، اما واپس ځکه پېښمانه شوم چې یو دوه
بچیان یې لا واړه دي، ماوېل: چې که په دوه، دریو
خپرو یې رنگه بدوم، دا خو په درد نخوري، که له
منځه یې وړم یا یې د ابد لپاره بستري کوم دهغه
ماشومانو سرنوشت به یې په ها خدای ناترسه
کلي کې زما په شان شي، لاهول ولاقوت.... مې
ووېل دوه رکعاته لمونځ مې وکړو نور کرار
کیناستم، څه ماوېل پروردیگاره! ته پوه شه او کار
دې، زما دې صبر تاته وي.

نور یې وخنډل ووېل:

 - داسې غورې دي ایا کومه پوښتنه دې بې
ځوابه پاتې ده؟

مسکې شوم ورغبرگه مې کړه:

 - شکر چې را وروسته وروسته دې کیسه سمه
کړه کني نور مې دې په خوله لاس درته ایښود،

نژدې دې زړه راته چاودلی و.

خو په هر حال رابه شم دې خبرې ته چې که فام
دې وي، دسيارې مسیج ته په کتلو دسيارې دپلار
په وړاندې صبر دې رنگ راوړی؟
په مسکا پې راغبرگه کړه:

ولا څه ووايم!

ومې خندل ماوېل:

نه، داسې پې نه منم که غواړې چې دمبايل
دې واپس صاحب شې پاکه خبره وکړه، دسيارې
هیلې او آرمانونه به څنگه شي؟
خندل کې پې وېل:

ته صبر، لکه څنگه چې مسیج کې سيارې وېلي
وو، ها خبره پې زما ډېر خوښه هم شوه همداسې
ماته هم تر ظاهر نه باطن او معنویت ارزښت لري،
زه به پې دناستې، ولاړې، ځينو نورو حسابونو په
اړه چې اړين دي لږ لږ معلومات وکړم، نور خو

نو زه هم داشرف غني زوی نه یم: دمسکا په
زیاتوالي یې زمینه سازي ورته وکړه، پسې پیوست
یې ووپل:

 بیا خو نو زه او ته شته یو انشاءالله. (یاران
زنده صحبت باقی.)

په خدا کې مې ورغبرگه کړه:
 قسم بل راته کوې که، همدا مخکنی صحیح
دی؟

وې خندل وپل یې:

 نه، همغه صحیح ده.

په دې خبره پسې دواړو لږ وخنډل
او همدا مو دمجلس اخيري شوه، نور نو قریب
دوې بجې وې ویده شو، خلاصه شپه تېره شوه،
سهار یې چای راسره وخوړلو، نور یې وپل ځمه،
که څه هم ډېر ورته ټینگ شوم خو وپل یې: نه څه
کارونه لرم؛ مبایل یې ورپورته کړو غوښتل یې
چې مېموري کارد ترې وباسي، وپل یې: مبایل نه
ورم.

لاس مې يې ونيوو مېموري کارت استلو ته مې
پرې نښوو، ومې خندل وېل مې:
 واچوه جيب ته ما چې داسې ډيسي مېايلونه
اخيستی له سره مې تماس نه درسره نيولو،
دی هم په خندا شو مېايل يې جيب ته کړو، دچپ
لاس په منځنۍ کوته يې يوه غټه دسپينو زرو
گوتمۍ وه، د فيروزي غمۍ يې درلود، دا يې
راويستله وېل يې:

 - اممم واخله خي دا ډيسي نه ده.
په دې کې نو ما هم څه ونه وېل، نر غونډې مې
ديو ښه ځوان يا ملگري دياډگار په ښه دخورا
شوق او مينه سره ترې په گوته کړه، ډېره ښه
جوړه هم راغله؛ نور ورسره روان شوم په استادگاه
مې خدای ج پمانې ورسره وکړه، دی ټکسي ته
وختو، زه واپس دکور په لور راروان شوم.
د يونس، سره د پورتنۍ مرکې مې پوره يولس
مايشتې ووتلې،

پرون یې زنگ وهلی وو، تر اولیه سلام، کلام
وروسته یې وېل:

- دمیدان هوايي په سرک د(.....) ودونو تالار
په دریم او څلورم سالون کې زما او سیارې کورنۍ
زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او
آغلو په خورا مینه، هیله ده چې تنها مو پرې
نږدئ،

بلاخیر بېګاه موږ هم فاميلي ورغلو له هر اړخه ښه
مستانه او رنگین واده یې برابر کړی وو.
یونس له ډوډۍ خوړلو مخکې دهوټل نه بهر
دروازه کې دیوې دقیقې لپاره راسره ودرېدو په
منډه منډه خندا خندا یې وویل:

👮 - سیاره ترکیه کې وه، ولاړم دهغه څه په اړه
مې ځان ښه مطمین کړ چې مخکې مې درته وېلي
وو، بیا دا راغله کابل ته، ډاکټره ده، پیسې میسې
لري، ها ورځ مو دمیکرویانو په بلاکو کې یو
کورگی واخیست، لږ فرشو صرف مو واخیست،

نن نو پخیر دا معامله ده چې وینې یې، باقي دې
نو الله ج خیر کړي، خدا ته یې څه زور ورکړو
لاس مې یې ور ونيوو څیره یې شرکنده زما څیره
کې ووهله نور رانه روان شو.
(پای)

—— لیکوال نعیم جان وردگ ——

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library